

Verloren schaduw

Jérémy Henry

Andere verhalen uit de Kristalzee:

De Zeis van Alak

Jagersbloed

Ook verschenen:

Novus gif

Auteur: Jérémy Henry

ISBN: 9789403802312

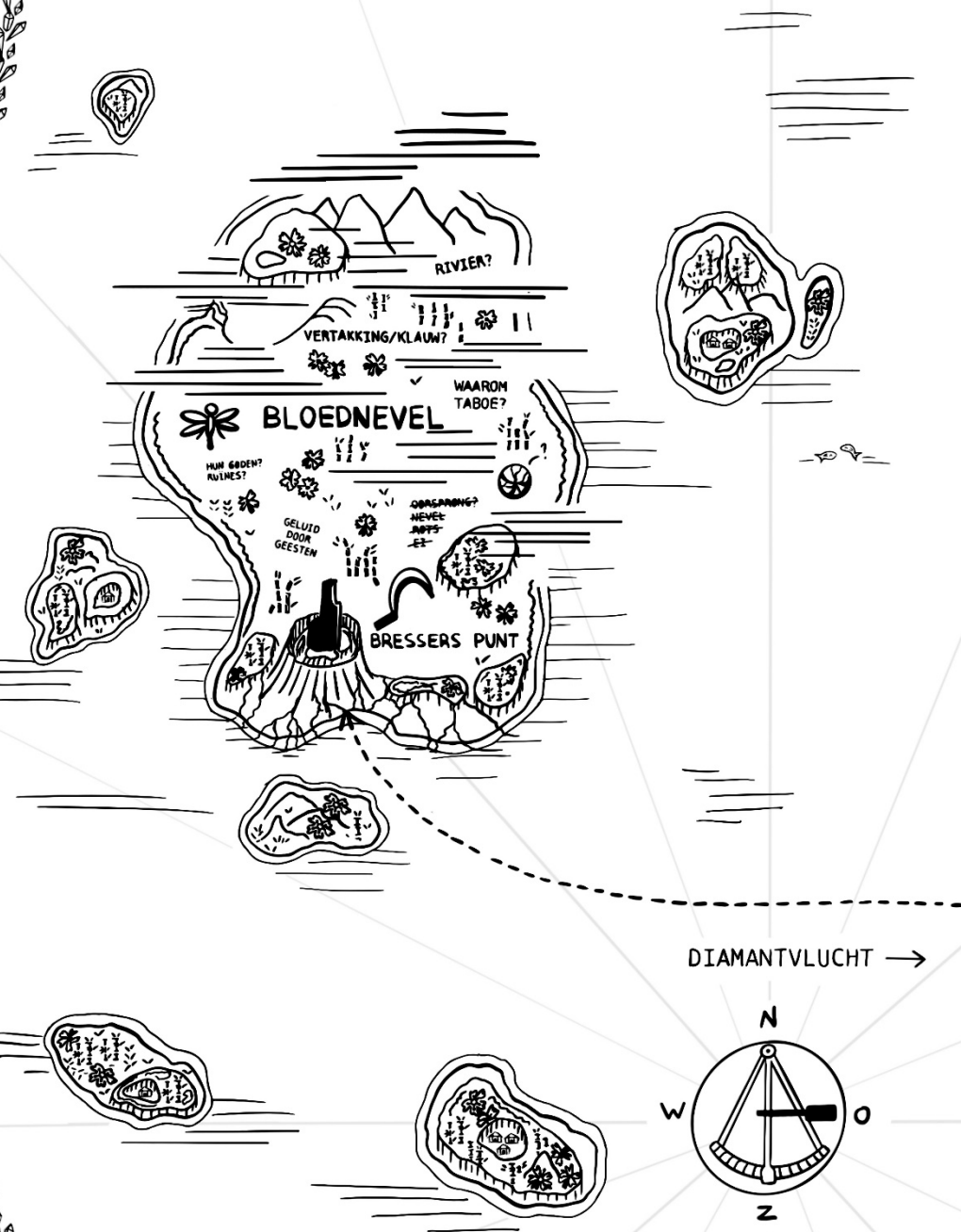
Illustraties binnenwerk: Hannah Bresser

Omslagontwerp: Jérémy Henry

Uitgeverij: Bookmundo

©Jérémy Henry

ROBIJNDELTA

Doorzettingsvermogen is een nobele kwaliteit, een eigenschap om naar te streven. Maar met genoeg tegenslagen kan een gevaarlijke tunnelvisie zich ontwikkelen. Een tunnel waarin je steeds verder afdwaalt, tot je de weg terug niet meer kan vinden.

- De archivaris

Hoofdstuk 1

‘Een geluid en ik snij je keel door.’

De jongen bevroor toen Benji de vlijmscherpe sikkkel tegen diens keel drukte. Benji wilde echter geen onnodige risico's nemen en duwde met zijn andere hand een kleiner mes tegen de rug van de jongeman aan, zodat die geen kant op kon. Snel wierp hij een blik over de schouder van de jongen, naar een kleiner figuur die tegenover hem stond. De jongedame was net zoals Benji gehuld in een zwarte mantel, waar dunne, rode lijnen overheen liepen. Benji knikte naar het meisje, dat in stilte terug knikte. Kasia had dan wel bijna het einde van haar opleiding bereikt, maar ze was nog altijd zijn leerling, wat betekende dat het jonge lid zijn verantwoordelijkheid was.

‘Waar zijn de asjagers gestationeerd in Diamantvlucht?’ De jongen rilde toen Benji de vraag stelde, waardoor zijn zwarte, vette haren voor zijn ogen vielen.

‘Ik weet niet waar je het over...’

Hij probeerde zijn hoofd te draaien om zijn aanvaller aan te kijken, maar als reactie trok Benji de sikkkel strakker tegen de keel van zijn doelwit aan.

‘We hebben je lang genoeg gevolgd om te weten dat je bij hen hoort, Tobias.’

‘Wat?! Hoe –’

Benji begon zijn geduld met de knul te verliezen en overwoog even om hem permanent het zwijgen op te leggen, maar hield zich in toen hij zichzelf aan de afspraak herinnerde die ze met de gouverneur hadden gemaakt.

‘Je weet heus wel wie we zijn, wat betekent dat je ook weet waar we toe in staat zijn. Stel me niet op de proef.’ Hij draaide zijn mes. Niet genoeg om Tobias zijn vlees te doorboren, maar genoeg om hem flink pijn te doen.

‘Praat.’

Tobias leek even te twijfelen, maar nog een korte ruk aan de sikkels hielp hem zijn keuze te maken. 'Ik hoor niet bij de asjagers, niet echt tenminste. Ik ben slechts een loopjongen.' Nog niet tevreden klakte Benji met zijn tong. 'Dat is niet goed genoeg.' Hij maakte een schijnbeweging met de sikkels, waarop het tengere lichaam van de jongen rilde toen die meteen de ernst van zijn situatie weer inzag.

'Oké, ik lever wel eens pakketten af aan een kleine glasblazerij in het noorden van de stad! Ik weet niet of dat hun thuisbasis is hier, maar dat is waar ik leveringen ophaal en afgeef! Dat is alles wat ik weet, ik zweer het!'

Benji beet bedenkelijk op zijn lip toen hij de informatie tot zich door liet dringen. 'En je contactpersoon?' Hij zag hoe Tobias knikte, ook al ging dat moeilijk met het wapen tegen zijn keel. 'Een medewerker van de glasblazerij. Nowan, hem moet je hebben! Zijn achternaam weet ik niet, maar hij is de tussenpersoon van de asjagers! Wie de boel verder ook leidt blijft mooi uit het zicht, totdat ik de glasblazerij al lang en breed verlaten heb!'

Nog even bleef Benji in stilte staan, tot hij concludeerde dat hun doelwit waarschijnlijk echt niets meer achterhield. In een ferme beweging liet hij de jongen los, die nahijgend van de stress vooroverboog. Toen Tobias eenmaal bekomen was keek die zijn belager recht aan, al had Benji er alle vertrouwen in dat zijn mantel en de nachtelijke schaduwen zijn gezicht verborgen hielden. Snel liet Benji de sikkels onder zijn mantel verdwijnen, waarna hij een blik op Kasia wierp. Ondanks haar kleinere postuur versperde zijn leerling de jongen de weg, zodat Tobias tussen de twee ingesloten was.

'Ik heb je verteld wat ik weet, is dat niet genoeg?!' Tobias leek weer een deel van zijn zelfvertrouwen terug te krijgen en ging wat rechter staan, iets wat bij Benji alle alarmbellen deed afgaan.

'Je werkt nog steeds met de asjagers samen. Je bent bruikbaar geweest, Tobias, maar we kunnen je niet zomaar laten gaan. Het is het beste als je met ons –'

Snel zette Benji een stap opzij om zonder moeite het mes te ontwijken. In diezelfde beweging pakte hij Tobias' onderarm vast, om die zo te verdraaien dat de jongen het mes wel moest laten vallen. Tobias kermde van de pijn toen Benji hem op zijn knieën dwong, terwijl hij direct weer zijn sikkels dreigend tevoorschijn haalde.

Woedend keek Tobias naar het wapen en in Benji's ogen. Een rochelend geluid was te horen, waarna hij een flinke klodder op de stenen spuwde. 'Als je me toch gaat vermoorden, doe dat dan, stuk tuig van de delta dat je bent.'

Benji had genoeg van het gepraat van hun doelwit en hij pakte zijn sikkels omgekeerd vast, waarna hij zich over Tobias heen boog. 'Als we je dood hadden willen hebben, was je dat al geweest voor je ons gezien had.' Daarna sloeg hij met een ferme klap het handvat tegen Tobias' slaap aan. De mond van de jongen ging nog even open en dicht, totdat zijn lijf slap op de stenen van het steegje viel.

Benji had geen behoefte om plaats te nemen in de stoel aan het bureau. In plaats daarvan bleef hij tegen de muur staan in de hoek van de kamer, daar waar niemand hem in de rug zou kunnen aanvallen. Onder de mantel liet hij zijn hand nog altijd op het handvat van zijn sikkels rusten, ook al wist hij wel dat de gouverneur van Diamantvlucht geen reden had om hem iets aan te doen.

'Met alle respect, het is een foute keus om hem niet direct te executeren.'

Gouverneur Heinsley schrok op van zijn stapel papieren toen Benji de woorden uitsprak en ging half overeind staan.

'Benji, hoe ben je —' De man haalde een hand door zijn grijze kroeshaar en liet zich al zuchtend weer terug in zijn stoel vallen. Hij wuifde zijn eigen woorden weg.

'Een lid van de Schaduwdooier, natuurlijk kom je langs mijn bewakers. Al hoop ik dat je ze levend en wel in de gang hebt achtergelaten.' De gouverneur lachte, al dan niet een tikkeltje nerveus toen Benji hem in stilte gadesloeg. Toen duidelijk

werd dat hij geen reactie op zijn grap zou krijgen haalde Heinsley verontwaardigd zijn schouders op, om vervolgens op te staan en op het blad van zijn bureau te leunen. 'Dus, je had deze Tobias liever met een doorgesneden keel in die steeg achtergelaten? Wat is de gerechtigheid daarin?'

Eindelijk bewoog Benji zich van de muur af om aan de andere kant van het bureau tegenover de gouverneur te gaan staan. Zijn hoofd had hij gebogen zodat de capuchon zijn gezicht in schaduwen hulde, al keken zijn bruine ogen Heinsley recht aan. Hij pakte het rozige steentje vast, dat met een simpel koord om zijn nek hing. 'Dood is gerechtigheid,' antwoordde hij koeltjes.

Al zuchtend schudde de gouverneur zijn hoofd bij het horen van zijn antwoord. 'Waar jij vandaan komt wel ja, maar dit is niet de Robijndelta Benji. Je moet het maar volgens de regels van de beschaafde wereld spelen.' Heinsley hief zijn hoofd en Benji's ogen ontmoetten die van hem.

'Mijn regels. Iedere crimineel verdient het om zijn verhaal te doen, waar een passende straf bij hoort. Een kerker zal genoeg zijn voor nu. Wie weet doen een paar maanden op water en brood hem zijn criminele leven overdenken.'

Benji gromde verontwaardigd naar de gouverneur om te laten blijken dat hij diens mening niet deelde. 'En dan komt hij weer vrij, doet hij precies hetzelfde en dan begint alles weer opnieuw.'

Heinsley liep wat moedeloos het kantoor rond, terwijl hij zijn hand over de rugleuning van zijn rieten stoel liet glijden. 'Het is maar een loopjongen, amper volwassen. Het is nog niet te laat om hem het goede pad op te sturen.'

Met ferme pas bewoog Benji zich in een draaiende beweging met de gouverneur mee, zodat hij altijd een paar meter afstand van de man kon bewaren. Hij wist wel dat de man hem niets aan zou doen, maar Benji's jarenlange opleiding had hem geleerd zich altijd op het ergste voor te bereiden.

'Een loopjongen die rantsoenen en wapens aan de asjagers levert, asjagers die gevoed en bewapend onschuldige

handelaren ombrengen. De dood is wat hij verdient.’ Door zijn bewegingen viel een lok van zijn grijze haren van onder de capuchon over zijn wang heen. Hij weerstond de neiging om de haren weer terug te stoppen, niet bereid om te riskeren dat zijn capuchon daardoor van zijn hoofd af zou vallen. Hij keek door het raam van het kantoor naar het balkon buiten, waar het licht van de ondergaande zon op de witte stenen weerkaatste.

‘Ik heb orders gekregen om jou te gehoorzamen, dus die loopjongen blijft leven. Maar zeg niet dat ik je niet gewaarschuwd heb als er door dat kind doden vallen.’ De twee mannen bleven even stil en toen Benji zijn gesprekspartner schuin aankeek zag hij dat die zijn blik ontweek. Zelf snapte hij niet hoe de gouverneur van Diamantvlucht criminelen genade kon tonen, maar het was niet aan hem om de fouten van de man recht te zetten. Op eigen houtje de zogenoemde beschaafde wereld proberen te veranderen zou betekenen dat hij de orders van de bast zou moest negeren, wat gelijk stond aan hoogverraad van de Schaduwdorn.

‘Je hebt goed werk geleverd, Benji. Met de informatie die je hebt verkregen kunnen we met een beetje geluk de asjagers uit de stad verdrijven. En eenmaal uit de stad zullen we ook de hele regio Diamantvlucht vrijmaken van deze terreur.’ Benji zag hoe de gouverneur een glimlach op zijn gezicht kreeg bij die gedachte.

‘Wie weet kunnen we ze ooit nog teruggedrijven naar dat verdomde fort van ze, de Saffierkappen hebben al lang genoeg geleden.’ In stilte bewoog Benji zich naar de schaduw van een van de boekenkasten, daar waar hij zich meer op zijn gemak voelde. Geduldig wachtte hij af, tot de man op leek te schrikken uit zijn eigen gedachten. Snel draaide hij zich om, waarna hij een paar seconden moest zoeken om Benji weer in het oog te krijgen.

‘Wat mij betreft is dat het. Ik dank je voor je diensten, jij en die leerling van je...?’

‘Kasia.’

‘O, juist ja. Waar heb je haar gelaten? Zit zij hier soms ook ergens verscholen?’ Even keek Heinsley schichtig om zich heen.

In stilte sloeg Benji hem slechts gade, tot hij zuchtend besloot dat hij de man genoeg paranoia had bezorgd voor vandaag. ‘Ik heb Kasia naar haar vertrekken gestuurd. Het leek me niet nodig dat ze hierbij zou zijn. Discussies over onze culturele verschillen zijn niks voor haar.’

Heinsley liet zich weer in zijn rieten stoel vallen, waarna hij vermoeit met zijn ogen rolde. ‘En voor ons wel dan? Het enige wat we doen is elkaar afkraken.’ Gefrustreerd schudde hij zijn hoofd.

‘En dat noemen we dan vredesonderhandelingen.’

Benji knipperde een paar keer toen hij de woorden in zich opnam. ‘We vermoorden elkaar tenminste niet meer over en weer, dus volgens mij heeft deze samenwerking wel degelijk effect.’

De gouverneur snoof geamuseerd. ‘Grote overwinningen beginnen met kleine stappen, Benji.’ Hij streek met zijn hand over een stapel papieren op zijn bureau, die ongetwijfeld nog door hem bekeken moest worden. ‘Probeer wat slaap te pakken, Benji, morgen wordt een drukke dag.’

Vragend keek Benji de man aan, maar die lachte slechts flauwtjes terwijl hij het bovenste papier op de stapel bekeek.

‘O nee, nu is het mijn beurt om geheimzinnig te doen. Al weet ik zeker dat een van jouw mensen mij dag en nacht in de gaten houdt, dus een geheim zal het niet lang blijven.’

Nog voor Heinsley weer naar hem opkeek, was Benji al zonder enig geluid vertrokken.

Met een grimmige zucht deed Benji de deur van zijn vertrekken achter zich dicht. Zowel hij als Kasia hadden ieder een kleine kamer in het huis van de gouverneur toegewezen gekregen, die slechts groot genoeg waren voor een bed en een kleine kledingkast. Het was niet veel, maar Benji had wel

eens met minder moeten doen, dus klagen deed hij zeker niet. Toen Benji zeker wist dat hij alleen en hij de gordijnen gesloten had was ontdeed hij zich eindelijk van zijn mantel, die hij netjes opvouwde en in de kast legde. Hij slaakte een opgeluchte zucht toen hij het leren harnas met zijn wapens afnam, blij dat hij van het gewicht van de twee sikkels en meerdere werpmessen af was. Ook zijn versterkte medische buidel nam hij af, al legde hij het kleine tasje wel binnen handbereik. De uitrusting was in combinatie met de mantel bijna ondragelijk warm in de tropische hoofdstad, maar het was nou eenmaal een deel van zijn leven als lid van de Schaduwdoorn. Even kruiste zijn blik zich met die van zijn spiegelbeeld op de muur. Zijn hand gleed over de vele rimpels in zijn gezicht, om te eindigen in zijn korte, krullende grijze haar. Zijn lippen krulden zich tot een grimmig lachje toen hij de oude man in de spiegel zag. Hij had de mantel al zo lang om dat hij soms vergat hoeveel jaren er voorbij waren gegaan. Jaren loyaal aan de Schaduwdoorn, aan het brengen van de meest permanente gerechtigheid. Het was vermoeiend, maar Benji wist waar hij het voor deed. Al snel keerde hij zijn blik echter af van zijn spiegelbeeld, om daarna op het bed in een ondiepe, onrustige slaap te verdwijnen.

De wachter legde hardhandig een hand op Benji's schouder, om hem vervolgens van het gruwelijke tafereel in de woonkamer weg te leiden. Ondanks dat hij van top tot teen trilde kon Benji de neiging niet weerstaan om achterom te kijken, al was dat alleen maar omdat hij zijn eigen ogen niet geloofde. Door zijn tranen heen kon het kind de lichamen van de man en vrouw nog net zien, die dicht bij elkaar in een poel bloed op de grond lagen. Ergens in de verte hoorde Benji een schelle, hartverscheurende schreeuw, om daarna te beseffen dat hij het zelf was die schreeuwde, door het aanzicht van zijn ouders.

Dit was de eerste moord die hij meemaakte.

Hoofdstuk 2

Ingespannen hield Kasia haar adem in toen de twee mannen beneden haar liepen. Ze zat verborgen op het dak van een van de villa's op het landgoed van de gouverneur, maar toch was ze bang dat de figuren beneden haar ademhaling zouden kunnen horen. Het was nog vroeg in de ochtend, waardoor de schaduw van de binnenmuur van Diamantvlucht over het huis heen viel en haar in een koele schaduw hulde. Zelfs in het zuiden kon het 's ochtends nog koud zijn, dus trok ze haar mantel iets strakker om haar lijf heen om een opkomende rilling tegen te gaan. Toen de twee mannen onder haar stil bleven staan bleef Kasia zo stil mogelijk liggen, waarna ze haar oren spitste om het gesprek mee te krijgen.

'Geloof me Benji, het is het beste voor iedereen als jullie vandaag nog vertrekken.' Gouverneur Heinsley zette twijfelend een stap richting Benji, maar die zette zoals altijd een paar stappen in de tegenovergestelde richting.

Geamuseerd sloot Kasia haar ogen. Zelf kende ze haar leermeester al jaren, maar zelfs zij had nog geen succes gehad om zijn teruggetrokken gedrag te verminderen.

'We hadden een afspraak, toch? Ik en Kasia helpen jou met je problemen hier en wij laten die ambassadeur van je toe in ons domein. Waarom zouden wij mee moeten?' Benji sprak op een gedempte toon, maar dankzij Kasia's nog jonge oren had ze geen moeite om de man te verstaan.

Heinsley stak twijfelend zijn hand op in een verzoenend gebaar te maken, maar staakte zijn bewegingen toen onder Benji's mantel het geluid hoorbaar was van een sikkels die uit zijn schede werd getrokken. In plaats daarvan krabde de gouverneur wat ongemakkelijk achter zijn oor.

'Het lijkt Arkas anders beter dat ieder lid van de

Schaduwdoorn dat in Diamantvlucht is naar de delta gaat om het bezoek van de ambassadeur in goede banen te leiden. We weten beiden hoeveel er op het spel staat. Als dit goed gaat, is

er een kans dat we de grenzen bij De Lier permanent open kunnen gooien, waarna we over handelsroutes zouden kunnen praten.’ Heinsley haalde zijn schouders op. ‘Trouwens, veel keus lijkt je niet te hebben. Gisteravond is een van jullie schepen al de haven binnengevaren, blijkbaar zijn in de gehele regio al leden opgehaald. En ik dacht dat loyaliteit aan de orde alles voor jullie was?’

Geïntrigeerd door het gesprek schoof Kasia over de dakpannen naar voren om een beter beeld van haar leermeester te krijgen, die zoals altijd in de schaduwen verscholen stond. Ze zag hoe hij onder zijn capuchon zijn hoofd schudde.

‘Als de orde het wenst, vertrekken we vandaag nog.’ Heinsley knikte en keek de tuin rond. Onbewust keek de man Kasia’s richting uit, maar hij zag haar niet. Waarom zou hij ook? Er was geen reden om te vermoeden dat er iemand op het dak boven hem zat.

‘En dat terwijl het net zo goed ging, ik zou je hulp wel kunnen gebruiken om de asjagers de regio uit te drijven. Maar dat gaat hem helaas niet worden, denk ik.’

Benji gromde wat, al was het deze keer zo zacht dat Kasia niet kon horen wat haar leermeester zei. Fluisterend praatte Benji verder terwijl hij zich naar de gouverneur toe bewoog. In een laatste poging haar meester te kunnen verstaan boog Kasia zich over de rand van het dak heen, maar het enige wat ze uit Benji’s stem kon opmaken was dat hij geïrriteerd was.

Langzaam begon het tweetal verder het pad af te lopen, waarna Kasia aanstalten maakte om zich te verplaatsen. Ze voelde het bloed echter uit haar gezicht wegtrekken toen Benji zijn volgende woorden weer hardop uitsprak.

‘Kasia, meekomen.’

Het was nog geen uur later toen het tweetal de laatste kade over liep. Nadat ze hun orders hadden gekregen, hadden leerling en mentor snel hun spullen gepakt, waarna ze zich naar de haven begaven. Verder afscheid van Heinsley hadden

ze niet genomen, erg gesteld waren ze immers niet op hem, ondanks het feit dat ze een paar maanden voor hem gewerkt hadden.

‘Zo te zien zijn we niet de enigen, dat wordt een gezellige bedoeling,’ grapte Kasia toen ze de loopplank van het schip voor hen naderden.

Het zwart geschilderde vaartuig leek aan beide uiteinden omhoog te buigen, wat het schip de vorm van een halve cirkel gaf. Drie masten stonden gelijk over het dek verspreid, met aan elk een vuurrood zeil dat wanneer het gehesen werd als een bloemblad leek open te klappen. Voor de bevolking van Diamantvlucht was het een raar aanzicht, maar voor Kasia en Benji betekende het maar één ding: een weg naar huis. Geen van de andere in mantels gehulde figuren groetten hen toen ze voet aan boord zetten. Niet dat Kasia anders verwacht had. Leden van de Schaduwdoorn werkten altijd alleen, tenzij ze een leerling hadden, dus praatgraag waren ze meestal niet. Desalniettemin was ze een tikkeltje teleurgesteld door het gebrek aan contact, zeker toen haar leermeester geen aanstalten leek te maken om ook maar een woord te zeggen. Uiteindelijk besloot ze om het voortouw te nemen, al was het maar om de zoveelste ongemakkelijke stilte te doorbreken. ‘Dus, wat nu?’

Onder zijn capuchon zuchtte Benji diep, waarna hij haar toch maar aankeek. ‘Wachten, en dat een paar dagen lang, tot we bij De Lier zijn.’

Kasia onderdrukte de neiging om door te vragen, iets wat ze wel had geleerd in de jaren dat ze bij Benji in de leer was. Haar mentor gromde wat en ze zag hoe hij zijn best deed om zich dieper in zijn mantel te verstoppen. Plotseling stapte hij echter naar voren, om een langslopend medelid bij zijn schouder te grijpen.

‘Jij, wat is er allemaal aan de hand? Waarom worden we allemaal terug naar de delta geroepen?’

De man leek zich niets van Benji’s agressieve toon aan te trekken en keerde zich naar hem toe. ‘Ook hallo Benji, wat fijn

om jou weer te zien.’ Net zoals iedereen had ook dit lid zijn capuchon over zijn hoofd getrokken, waardoor het enige herkenbare wat Kasia kon zien de punt van een kort, zwart sikje was.

Benji liet de man echter niet los en aan zijn stem kon Kasia herkennen dat haar mentor geïrriteerd was. ‘Wat weet je?’ De man pakte Benji’s hand vast, om die hardhandig van zijn schouder af te halen. ‘Voor het komende bezoek van de ambassadeur wil de bast ons allemaal in de Robijndelta hebben.’

Benji’s capuchon bewoog en hoewel ze het niet kon zien, ging Kasia ervan uit dat haar mentor zijn hoofd schudde. ‘Er zijn wel vaker ambassadeurs van Diamantvlucht de delta in gegaan, wat maakt deze zo speciaal?’

De mantel van het andere lid schudde lichtjes toen de man lachte. ‘O, jullie hebben het nog niet gehoord? Deze ambassadeur heeft de Schaduwdoorn al vaker diensten bewezen in een poging onze landen te mogen bezoeken. De bast heeft eindelijk besloten hem toe te laten, maar iemand die zo enthousiast over ons is kan weleens iets in zijn schild voeren.’ De man boog zich wat dichtter naar het tweetal toe en sprak zijn volgende woorden op een gedempte toon. ‘En als ik het mag geloven, krijgt hij zelfs de scherf te zien.’

Kasia’s hart sloeg een slag over en ook al liet Benji niks merken, wist ze zeker dat hij hetzelfde gevoel had. Alleen leden van de Schaduwdoorn kregen het artefact te zien en nu overwoog de bast om een buitenstaander er een blik op te laten werpen?

Benji gebaarde dat de man kon gaan. Nog net kon Kasia een glimlach van onder de capuchon zien. ‘Fijn je gesproken te hebben, Benji.’ Daarna draaide de man zich om, om aan de andere kant van het schip met zijn werkzaamheden verder te gaan.

‘Dat menen ze niet, een buitenstaander!’ Kasia zag hoe Benji een van zijn vuisten balde, om zichzelf daarna met een zucht weer tot rust te brengen.

‘Het is beter als we onze spullen wegleggen, we hebben nog een paar lange dagen voor de boeg.’ Met die woorden verdween haar mentor van een trap af het ruim in, waarna Kasia alleen achterbleef.

Gefascineerd keek Kasia toe hoe Diamantvlucht langzaam achter de horizon verdween. Ondanks de mensen die achter haar heen en weer liepen bleef Kasia stug naar de stad in de verte kijken. Het gebeurde niet vaak dat zoveel leden van de Schaduwdooen bij elkaar waren, waardoor Kasia niet precies wist wat voor houding ze aan moest nemen. Het enige gezelschap wat ze had was dat van haar mentor, die niet bepaald een spraakzaam type was.

‘Het is toch een mooi bolwerk, Diamantvlucht. Zeg wat je wilt over de mensen hier, maar zulke bouwwerken hebben we in de delta niet.’

Toe aan wat afleiding draaide Kasia haar hoofd om het medelid naast haar te bekijken. De man had in tegenstelling tot merendeel van de reizigers zijn capuchon afgedaan, waardoor zijn zwarte, vettige haren wapperden in de zeewind. Twee lichtgroene ogen keken haar aan met een levendigheid die ze niet gewend was van de Schaduwdooen, wat een welkome afwisseling was. Ze herkende het zwarte sikje en beseftte dat dit de man was die ze eerder hadden gesproken. ‘Alleen jammer dat de mensen aan deze kant van De Lier niet echt op ons zitten te wachten, anders had ik zo voor een tijdje de toerist uitgehangen.’

Kasia haalde geïrriteerd een krullende, blonde haar weg die voor haar gezicht was gevallen, om daarna naar de zogenoemde hoofdstad van de Kristalzee te gebaren. ‘Ik vind het er anders maar een saaie bedoening. Is het goed beveiligd? Jazeker, maar buiten die villa van de gouverneur is er nergens ook maar een greintje groen te bekennen.’ Ze legde haar armen over elkaar heen toen ze op de reling leunde. ‘Al moet ik wel zeggen dat al die steegjes en

opeengepakte huizen het een stuk makkelijker maken om doelwitten te pakken te krijgen.'

De man naast haar grinnikte. 'Vertel mij wat. Noord, zuid, het is overal hetzelfde hier. Dezelfde grijze straten en overal die wachtkliffen die alles in de gaten houden. Waar is het avontuur?' Bedenklijk krabde de man aan zijn korte sikje, waarna hij zijn hoofd schudde en wat theatraal zijn hand naar haar uitstak.

'Eykra, gestationeerd bij de Jachtburcht.' Verbijsterd nam Kasia zijn hand aan, er waren niet veel leden die zo praatgraag waren. Waarom zouden ze ook? Merendeel van de tijd waren ze alleen en de keren dat ze andere mensen zagen was dat vlak voordat ze iemand het leven ontnamen.

'Kasia, ik zit in Diamantvlucht.' Eykra's ogen vergrootten zich toen ze haar naam zei, waarna hij geïnteresseerd knikte.

'Kasia, de leerling van Benji, toch?' Toen Kasia bevestigend knikte gaf Eykra haar een vriendelijk schouderklopje. 'Nou, dan moet het wel goed met je komen! Benji heeft het merendeel van zijn leven gewijd aan de orde, een betere leermeester kan je bijna niet krijgen!'

Kasia's lippen krulden zich tot een geamuseerde glimlach, ze wist heus wel dat haar mentor een behoorlijke reputatie had, ook al had hij het daar zelf nooit over.

'Dat zegt ieder lid dat ik tegenkom en ik geef ze wel gelijk, maar soms...' Ze draaide zich half om en keek over het dek heen, naar de trap die in de diepten van het ruim verdween waar Benji zich had verscholen. 'Soms zou ik willen dat hij wat spraakzamer is. Ik leer veel van hem ja, maar als gesprekspartner heb je er niet zoveel aan.'

Eykra schudde lachend zijn hoofd. 'Ach, het is een man van efficiëntie. Hij praat alleen wanneer het nodig is.' Even keek hij schichtig om zich heen, om zich vervolgens wat dichter naar Kasia toe te buigen. 'Ligt het aan mij of zijn wij hier een van de weinigen die wel van een goed gesprek houden? Ik weet dat ons werk niet het meest opbeurende is, maar kom op, een beetje gezelligheid op zijn tijd kan toch geen kwaad?'

Geïntrigeerd keek Kasia de man aan. Het gebeurde inderdaad niet vaak dat ze een medelid tegenkwam dat net zo extravert was als zij, dus ze maakte maar al te graag gebruik van de keren dat ze wel zo iemand ontmoette.

‘Je sprak eerder met Benji alsof je hem persoonlijk kent.’ Ze hield haar hoofd schuin toen ze Eykra bedenkelijk aankeek.

‘Ben je bij hem in de leer geweest?’

Zachtjes knikkend keek Eykra uit over de golven. ‘Een aantal jaar, toen ik nog jong was. Hij heeft me mijn eerste jaren opgeleid, maar na een tijdje besloot ik om mijn eigen weg te gaan.’

Vragend keek Kasia hem aan. Een leerling scheidde zich normaal nooit van zijn meester voordat de opleiding voltooid was. ‘Je eigen weg gaan? Heb je je opleiding niet afgerond dan?’

Het lid haalde zijn schouders op. ‘Laten we zeggen dat Benji en ik het niet eens waren over onze werkwijzen. Het werd zo erg dat ik de bast gevraagd heb om me een andere mentor te geven om mijn opleiding af te ronden. Tijdens de jaren na mijn opleiding heb ik nog wel eens met hem samengewerkt, maar echt lekker liep dat niet. Het is geen slechte man, heus niet, maar we hebben beiden een ander idee over de toekomst van de Schaduwdoorn.’

Hij gebaarde naar de golven voor hen. ‘En die toekomst heeft mij hier geleid. De Schaduwdoorn is mijn thuis is, en dat zal ook altijd zo blijven. Maar toen zich een paar jaar geleden een kans voordeed om me bij de eerste vredesonderhandelingen naar Diamantvlucht aan te sluiten, heb ik die meteen aangepakt. Ik wilde weten hoe de mensen hier leven, aan de andere kant van De Lier.’

Even leek de man in zijn gedachten verzonken, tot zijn enthousiaste uitdrukking plaatsmaakte voor een grimmig lachje. ‘Maar zo makkelijk is het niet, hè. De mensen hier zien ons nog altijd als moordenaars en niks anders, dus bleef ik merendeel van mijn tijd in de hoofdstad tussen de schaduwen, ver weg van de mensen.’

Kasia vouwde haar handen in elkaar, terwijl ze lichtelijk gefrustreerd zijn blik volgde. Haar leermeester was geroepen om naar de hoofdstad te gaan om de gouverneur hulp te bieden, waarop Kasia geen andere keus had dan haar mentor te vergezellen. Het waren een lange paar maanden geweest, maar als de Schaduwdoorn een kans wilde hebben om vrede met hun burenen te sluiten, moesten ze in ieder geval hulp aanbieden aan de gouverneur.

‘Ik weet er alles van,’ zei ze uiteindelijk maar. ‘De meeste tijd heb ik met Benji doorgebracht. Iedereen daar is bang voor ons. Zelfs gouverneur Heinsley, ook al weet hij wel dat we op vrede uit zijn.’

Daarna vroeg ze aan Eykra: ‘Jij hebt veel langer aan deze kant van De Lier gezeten dan ik. Hoe heb je ooit kunnen wennen aan de mensen hier?’

Met een smal lachje op zijn lippen gebaarde hij naar de golven voor hen. ‘Het volk in de hoofdstad? Nee, daar had ik ook na een paar weken wel genoeg van. In plaats van de orders van gouverneur Heinsley op te volgen heb ik naar de bast geschreven met een voorstel voor een andere taak: het opbouwen van een band met de bevolking. De bast liet me toe om door de regio te trekken, een vrijheid die ik in geen maanden gevoeld had.’

Kasia schudde haar hoofd bij het horen van Eykra’s woorden. ‘Waarom zou je een band op willen bouwen met mensen die ons haten?’

Ze zag hoe de man zijn hand over de sikkel aan zijn riem liet glijden. ‘Je klinkt net als Benji. We moeten een band met ze opbouwen *zodat* ze ons niet meer haten. Na een tijdje rondgezworven te hebben streek ik in de Jachtburcht neer, een klein gehucht verder naar het noorden waar de jagersgilde gevestigd is.’

Wat afwezig bewoog hij onder zijn mantel zijn arm, waardoor Kasia het zachte gerinkel van glazen flacons kon horen.

‘Het blijkt dat het wantrouwen van jagers snel verdwijnt als je ze een voorraad vuurstaartgif aanbiedt om hun jachten te

bespoedigen. Van het een kwam het ander en voor ik het wist was ik het contact tussen de Schaduwdoorn en de jagersgilde. Ik geef hen gif voor de jacht, zij ons waardevolle vangsten.'

'Dus je bent een handelaar geworden? Wanneer is de laatste keer dat je een opdracht uitgevoerd hebt?' De woorden waren er al uit voor Kasia er erg in had. Beschaamd boog ze haar hoofd in een poging aan Eykra's blik te ontkomen, maar zijn ogen leken door haar schedel heen te prikken.

'Ik heb meer opdrachten voltooid dan jij, leerling. Ik heb dezelfde opleiding gehad als iedereen. Tuurlijk, ik heb opdrachten vervangen door handel, maar dat maakt me niet minder een lid.'

Ze voelde een luchtverplaatsing toen Eykra zich omdraaide, waarna die geruisloos wegliep. Toen hij haar voorbijliep voelde ze de punt van zijn sikkellichtjes over haar nek heen krassen, niet genoeg om haar te doen bloeden, maar net genoeg om haar een kleine pijnsteek te laten voelen. Ze sloot haar ogen en slikte van de zenuwen. Dat was het probleem van een vriendelijk, praatgraag lid van de Schaduwdoorn. Je vergat al snel waar ze een deel van uitmaakten.

Hoofdstuk 3

Een claustrofobisch gevoel trok door Benji's lichaam toen het schip tussen de eilanden van De Lier door voer. Wachters keken vanaf de hoge muren neer op het schip, terwijl vele kanonnen klaarstonden om ieder verdacht schip te laten zinken. Het grootste gedeelte van de bevolking van het grenseiland bestond uit wachters, wat het eiland een beklemmende sfeer gaf. Het schip stopte halverwege de geul voor het gigantische net, dat de weg naar de Robijndelta versperde. De Lier was de enige plek waar het ijzeren net naar beneden gelaten kon worden, wat het eiland een goed bewaakte doorgang maakte tot het door Diamantvlucht verklaarde verboden gebied.

'Ik vind het nog steeds maar raar. We zijn allemaal afkomstig van dezelfde Urusaanse vluchtelingen, je zou zeggen dat we juist allemaal verenigd zouden zijn.' Benji keek niet op toen hij Eykra's stem naast zich hoorde. De afgelopen paar dagen had de man hem een paar keer benaderd om een gesprek te beginnen, tot Benji's irritatie. Al snel had hij besloten zijn ex-leerling te negeren. Ze waren misschien deel van dezelfde orde, maar dat betekende nog niet dat Benji met hem op hoefde te kunnen schieten.

Met zijn handen probeerde hij de haren op zijn armen voor de zoveelste keer plat te strijken, die het afgelopen langzaam overeind waren gaan staan.

Eykra keek hem even bedenkelijk aan, om daarna naar de haren op zijn eigen arm te wijzen. 'In de Jachtburcht gaat het al niet meer weg, op een gegeven moment wen je er wel aan.' Gefrustreerd probeerde Benji nog een paar keer om de haren weer naar beneden te krijgen, wat hij maar opgaf toen ze vrijwel meteen weer overeind kwamen. 'Ik wil er niet aan wennen, ik wil gewoon zo ver mogelijk van de Geode vandaan zijn. In Bressers Punt hebben we al deze problemen niet.'

Tot zijn irritatie haalde Eykra nonchalant zijn schouders op. 'Het heeft zich in twee jaar tijd al tot De Lier verspreid, wie weet hoelang het nog duurt voordat ook thuis onze haren overeind gaan staan.'

Grommend keerde Benji zijn rug naar de man toe. Hij had al genoeg problemen, over de kracht van een of andere mysterieuze berg wilde hij al helemaal niet nadenken. Hij liet zijn blik over het gigantische net glijden, waarna een knagende twijfel in hem opkwam. Hun schip had het recht om te passeren, waarom was er nog niemand op weg om het net neer te laten?

'Waarom duurt het zo lang?' vroeg hij met tegenzin aan Eykra. Die haalde zijn schouders op. 'Misschien willen ze ons schip nog controleren? Dat deden ze ook toen we van de andere kant hierheen kwamen.'

Van onder zijn capuchon keerde Benji zijn blik naar de kantelen van het fort boven hen, waar wachters druk heen en weer liepen. Geen van hen maakte echter aanstalten om naar een van de twee torens te lopen, waar het mechanisme om het net naar beneden te laten zich bevond.

'Nee, er is iets mis,' mompelde Benji. In stilte sloegen de twee de wachters nog even gade, totdat ze een groepje uit een deuropening in het fort zagen verschijnen. Het dozijn soldaten liep gehaast naar de kade toe. De wachters stelden zich in een rijtje op, terwijl ze hun grote speren met twee handen vasthielden. Benji wist wel dat het er intimiderend uit moest zien, maar met een schip vol leden van de Schaduwdoorn voor hen kon Benji toch een spoor van angst in de ogen van de wachters bespeuren. Een wat kleinere wachter, waarschijnlijk de leider van de groep, stapte naar voren. Hij liet zijn hand op het handvat van zijn zwaard rusten, dat half uit de schede aan zijn riem stak. Benji dacht op het eerste gezicht niet dat de man kwaad in de zin had, maar alsnog nam hij onder zijn mantel de sikkels al in zijn hand. Tot zijn verbazing nam de man zijn helm af, om vervolgens zijn keel te schrapen en met een hand over zijn kale hoofd te wrijven.

‘Leden van de Schaduwdoorn, welkom in De Lier. We weten dat jullie maar al te graag verder willen naar de delta, maar ik ben bang dat jullie nog even geduld moeten hebben.’ Benji hoorde verschillende voetstappen achter zich toen de andere leden zich bij hem en Eykra voegden.

‘Benji, wat is er aan de hand?’ siste Kasia tegen hem. Hij gebaarde dat ze stil moest zijn en focuste zich op de wachter voor hen. Zijn leerling de mond snoeren had echter geen nut, want nog geen seconde erna nam Eykra het woord.

‘Kun je ons vertellen wat er precies aan de hand is, meneer...?’ De man klopte zichzelf op zijn borst, bijna trots dat hij zich mocht voorstellen aan de Schaduwdoorn. ‘Siegerd, aangenaam.’ Hij stak zijn hand onder zijn maliënkolder, om daar vervolgens een opgerold stuk papier uit te halen. Het viel Benji op dat de man niet zo voorzichtig was in zijn bewegingen als de andere bewoners van Diamantvlucht die hij had ontmoet. Misschien was de wachter in zijn jaren dienst bij De Lier wel gewend geraakt aan de constante aanwezigheid van de Schaduwdoorn.

‘Ik ben bang dat ik dat alleen met één van jullie mag bespreken. Hier heb ik een bericht van de bast, is ene Benji bij jullie aanwezig?’

Benji voelde ineens hoe alle ogen op hem gericht werden, waarna hij geen andere keus had dan zichzelf aan te geven. ‘Hier.’

Siegerd knikte. ‘Volgens dit bericht moet ik jou hebben, dus ik vraag je vriendelijk om mij te vergezellen.’

Geïrriteerd haalde Benji diep adem. ‘En wat als ik weiger mee te komen?’

De wachter liet een geamuseerd lachje over zijn gezicht glijden, alsof Benji net een goede grap had verteld. ‘Dan ben ik bang dat we de doorgang dicht moeten laten. Orders zijn orders.’

In de wetenschap dat hij geen andere keus had rolde Benji met zijn ogen, waarna hij richting de loopplank liep die in de tussentijd neergelegd was. Hij stopte echter in zijn pas, om